

Woensdag 9 januari 1918.

Sedert een tiental dagen ligt alles winterwit bij vinnige kou. Slechte kolen, hout branden in gesloten kachels, wat weinig warmte geeft en groote kosten bijbrengt. Toestellen doen uitbreken, andere doen plaatsnemen, alles zonder merkbare beterschap; verstijven in uw eigen huis. Op Nieuwjaarsdag ben ik de laatste maal uitgegaan. Het lag heel glad. Al de volgende dagen binnengebleven: "Ge hoeft moed te scheppen," wordt er u aanbevolen, indien ge klaagt over vereenzaming. Wie is er tegen zoo iets voortdurend bestand? Zeg aan iemand, die door den regen moet zonder scherm: "Zorg, dat ge niet nat wordt." Hij zal u met droeven spot aankijken. Het is onnoodig daarop te antwoorden.

Hevige sneeuwstormen hebben zich thans bij het overige gezeld. O crisis van de openbaringen der elementen in hun monstermacht! Wat kennen die het om het drukkende der treurnis te verjagen! Wat is het heerlijk om aan te zien, wanneer de vlokken door elkander dwarrelen in woest gewemel en wilden dans; wat is de sombere duisternis van het zwerk zelf welkom. Het is voor u als een verdrinken in zalige gevoelsopschorsing, een sussende bevrediging, die over uw mistroostigheid hare balsems uitgiet. Maar... ge zoudt nog meer willen: de woede der orkanen is nooit groot genoeg; de vlokkenbaaierd moest stormender nog wezen; de wind zou nog feller moeten loeien; de sneeuw zou zich tot bergen moeten opstapelen... aldus eerst zou het oprecht een wellust zijn.

"Van menschen geheugen," hoorde ik zeggen, "is er hier niet zooveel sneeuw gevallen." Ze ligt overal op platten grond vijftig, zestig en nog meer centimeters hoog. Het tramverkeer is opgeschorst. Het kanon buldert vervaarlijk zijn toorn uit: de blanke vlakte helpt mede tot het overbrengen dezer naargeestige geluiden...

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnood* »)